

РЕШЕНИЕ

№ 3649

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДАЯНА К. ТОПАЛОВА

при участието на секретаря КОЯ Н. КРЪСТЕВА
като разгледа докладваното от ДАЯНА К. ТОПАЛОВА Гражданско дело №
20211110166576 по описа за 2021 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, вр.
чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че срещу
него ответникът, като цесионер, придобил процесните вземания от „***** /правоприемник
на *****/, е образувал ***** по описа на *****, за събиране на сумата от 261, 61 лв. главница,
ведно със законната лихва от 30.03.2012 г. до изплащане на вземането, сумата от 312,03 лв.
лихва за периода 15.09.2007 г. – 17.02.2012 г. и сумата от 125, 00 лв. разноски, за които суми
е издаден изпълнителен лист от 10.07.2012 г. по гр. д. № 15795/2012 г. по описа на СРС, 44
с-в. В тази връзка посочва, че от издаването на изпълнителния лист до образуването на
изпълнителното дело били изтекли повече от 5 години, през който период не били
извършвани действия, годни да спрат или прекъснат давностния срок. При тези твърдения
иска да се установи, че не дължи на ответника, чрез принудително изпълнение, посочените
по – горе суми, тъй като е изтекла погасителната давност за събирането им. Претендира
разноски.

Ответникът оспорва предявения иск при възражения, че са предприемани
изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност, като за събирането на
процесните вземания е било образувано и друго изпълнително дело № 13252/2012 г. по
описа на *****. При тези твърдения иска съдът да отхвърли предявените искове и присъди
направените по делото разноски.

*Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и
съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията
на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:*

Предявеният отрицателен установителен иск се основава на твърдението на ищеца, че процесните вземания са погасени по давност, в рамките на което основание съдът дължи произнасяне. Съобразно общоприетото становище в правната теория и съдебна практика погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. В този смисъл следва да се разбира и търсената с процесните отрицателни установителни искове съдебна защита – установяване недължимост на вземане поради давност като правен резултат означава установяване, че е погасена възможността за принудителното му изпълнение.

По делото е безспорно обстоятелството, че ответникът е кредитор на оспорените вземания по изпълнителен лист от 10.07.2012 г. по гр. д. № 15795/2012 г. по описа на СРС, 44 с-в

Процесните вземания са установени с влязла в сила заповед за изпълнение, въз основа на която на 10.07.2012 г. е издаден изпълнителен лист. Влязлата в сила заповед, поради неподаване на възражение в срока по [чл. 414 ГПК](#), прекъсва давността по отношение на заявеното вземане по силата на [чл. 116, б. "а" ЗЗД](#), доколкото е налице презумирано признаване на вземането поради липса на оспорване. Заповедта за изпълнение се ползва със стабилитет и повече спор между същите страни на същото основание е недопустим. Изброените правни последици приравняват влязлата в сила заповед на силата на пресъдено нещо, поради което от прекъсването започва да тече нова давност, която, съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД е всякога 5 години.

Следователно, влязлата в сила заповед за изпълнение, е прекъснала давността и нова давност за вземанията е започнала да тече най - късно от датата на издаване на изпълнителния лист на 10.07.2012 г.

След образуването на изпълнителното дело действията, които прекъсват давността са тези пряко насочени към принудително събиране на вземането, а именно насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н.

От анализа на доказателствата по представеното изпълнително дело № 13252/2012 г., се установява, че първото действие, от кръга на посочените, годно да прекъсне давността, са заповести от 30.10.2012 г., тъй като съставляват насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника. Те прекъсват давността, тъй като с тях започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес - длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера - неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори (в този смисъл т. 1 [ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК](#)). След тази дата давността е прекъсната с насрочване на опис от 23.06.2014 г. (предприето действие).

В тълкувателното решение е посочено, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с

извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него (в този смисъл Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 Г., Г. К., IV Г. О. на ВКС).

Извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановена по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 година поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това (в този смисъл Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г., г. к., IV г. о. на ВКС). Производството по изпълнително дело № 13252/2012 г. не е перемирано към 26.06.2015 г. (датата на която ППВС е изгубило сила). Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря - след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане (в този смисъл Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС).

По посоченото изпълнително дело до 20.07.2015 г. (датата на последния заповест - л.105) са предприемани ритмично изпълнителни действия и между две действия не са изтекли повече от две години (заповести от 30.10.2012 г.; опис от 23.06.2014 г., молба за конституиране на вискател от 13.07.2015 г.). Следователно до 26.06.2015 г., когато е постановено тълкувателното решение изпълнителното дело не е перемирано, поради което е висящо и за него се прилага тълкуването, дадено с ТР № 2/2015 г. В тълкувателното решение е посочено, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Следователно от 20.07.2015 г., пет години не са изтекли до следващото прекъсване на 30.09.2019 г., когато по второто изпълнително дело № 3459 е подадена молбата, с която на основание чл.18, ал.1 ЗЧСИ е възложено проучване на имущественото състояние на длъжника, което действие прекъсва давността,

След тази дата до спиране на изпълнителното производство на 07.01.2022 г. не е

изтекъл срок по – дълг от 5 години / така ТР № 2/2013 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС /.

Независимо от горното, в приложение на правилото на чл.112, ал.1 от ЗЗД (в редакция с ДВ, бр. 102 от 2020 г., в сила от 02.06.2021 г.), независимо от прекъсването, от изискуемостта на главното вземане, която, видно от началната дата на периода, за който, в изпълнителния лист, е присъдена лихва за забава, е настъпила най – късно на 15.09.2007 г., 10 – годишната абсолютна давност е настъпила към настоящия момент. С погасяване на главното се погасяват и акцесорните вземания.

Изложеното предпоставя, че към настоящия момент правото на ответника да изпълни принудително процесните вземания е погасено по давност .

Предвид изложеното предявеният отрицателен установителен иск е основателен и следва да бъде уважен.

Относно разноските в производството:

При този изход на спора ответникът дължи да репарира направените от ищеца разноски за производството в размер на 50 лв. за държавна такса и 650 лв. за адвокатско възнаграждение.

При тези мотиви Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от **ЛЮБ. Т. Т.** , ЕГН ***** с адрес – гр. София, ж. к. “Красно село“, бл.206, вх.Б, ет.6, ап.18 срещу **„АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ” ЕООД**, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. “България” № 81Б, ап.3 **иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86 ЗЗД**, че ищецът не дължи на ответника чрез принудително изпълнение сумата от 261,61 лв. главница, сумата от 312,30 лв. лихва за периода 15.09.2007 г. – 17.02.2012 г. и сумата от 125,00 лв. разноски по изпълнителен лист, издаден на 10.07.2012 г. по гр. д. № 15795/2012 г. по описа на СРС, 44 с-в.

ОСЪЖДА „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК 203374133, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. “България” № 81Б, ап.3, **да заплати на ЛЮБ. Т. Т.** ,

ЕГН ***** с адрес – гр. София, ж. к. “Красно село“, бл.206, вх.Б, ет.6, ап.18 **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 700 лв.** - разноси за производството за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____